NB HORROR

มิซึกิ ฮิโรมิ เขียน
ธาภากร รุจีรไพบูลย์ แปล

5 เรื่องสั้นดำดิ่ง
สู่ความมืดในใจมนุษย์
ชวนลุ้นจนวางไม่ลง

最後のページをめくるまで

จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย

จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย

มิซึกิ ฮิโรมิ เขียน

จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย 最後のページをめくるまで

มิซึกิ ฮิโรมิ : เขียน
อาภากร รุจีรไพบูลย์ : แปล
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-515-842-8

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2563

SAIGO NO PAGE WO MEKURUMADE by Hiromi Mizuki
Copyright © Hiromi Mizuki 2019
All rights reserved.
Original Japanese edition published in 2019 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Futabasha Publishers Ltd., Tokyo
in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.
Thai language translation copyright © 2020 by Nation International Edutainment Public Company Limited

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
มิซึกิ, ฮิโรมิ.
จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2563.
264 หน้า.
1. เรื่องสั้นญี่ปุ่น -- รวมเรื่อง. I. อาภากร รุจีรไพบูลย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.6301
ISBN 978-616-515-842-8

เจ้าของผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์
บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการและประธานเจ้าหน้าที่บริหาร พนา จันทรวิโรจน์
กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่สายงานการเงิน วรพจน์ จรรย์โกมล
ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ ริตกานต์ ธนาโอฬาร
บรรณาธิการ ภัทรียา จินตไพจิตร
บรรณาธิการเล่ม มธุรส เพ็ญศรี
ปก วรเทพ เสริมธนะพัฒกุล
รูปเล่ม นวรัตน์ เนื่องสม
ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ
ฝ่ายขายและการตลาด จาธุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ลอ ขญานุศภัณฑ์ กันทอน ลภัลรดา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล้าเป้งง้วน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเฉยพ่วง ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu, www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดิจิทอล พริ้นท์ จำกัด 52 ซอยเอกชัย 69 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150 โทรศัพท์: 02-899-5429-35

ราคา 285 บาท

ลงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไปรักษาและหรือวิธีการใด ๆ ด้วยระบบการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหาหน้าขาด หน้าลลับ หน้าซ้ำ หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากร้านที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

คำแนะนำ : อย่าพลิกไปอ่านตอนจบก่อน

เรื่องสั้นทั้งห้าเรื่องที่ชวนให้นักอ่านค่อยๆ พลิกอ่านไปทีละหน้าเพื่อหาคำตอบของแต่ละเรื่องว่า

ถ้าถูกเรียกว่า **"สาวสะดวกใช้"** แล้วจะเกิดอะไรขึ้น...

"เมื่อกลายเป็นกระดูก" ไปแล้ว จะเอาตัวรอดไปได้หรือไม่...

"สังเวยแค่สักคน" แล้ว เรื่องจะจบลงอย่างสวยงามจริงหรือ...

"ควบคุมไม่ดี" นั้นหมายถึงใครกัน...

"ให้พระเจ้าแก้แค้น" ควรเป็นคำพูดของใคร

นอกจากจะได้คำตอบแล้ว ยังอาจได้เข้าไปค้นหาในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่อาจจะเชื่อสะไรได้ด้วยการมองแต่เพียงภายนอกอย่างเดียวด้วย

เนชั่นบุ๊คส์

CBooks

สารบัญ

01
สาว
สะดวก
ใช้
7

02
เมื่อ
กลายเป็น
กระดูก
49

03
สังเวย
แค่
สักคน
99

04
ควบคุม
ไม่ดี
157

05
ให้
พระเจ้า
แก้แค้น
215

01

สาว สะดวก ใช้

เคยมีคนเรียกฉันว่า "สาวสะดวกใช้" มีดสะดวกใช้คือมีดที่หั่นง่าย ดูแลง่าย ร้านสะดวกซื้อคือร้านที่อยู่ใกล้และขายสินค้าครบครัน

แล้วฉันล่ะเป็นแบบไหน

ฉันคิดพลางลับมีดครั้งแรกในรอบเดือน มีดขึ้นไปหมดเพราะฉันมัวแต่ยุ่งออกไปทำงานทุกวัน

แช่หินลับมีดไว้ให้อิ่มน้ำ จากนั้นสู่ใบมีดกับหิน เอียงเป็นมุมประมาณ 15 องศา ทำตามที่พ่อแม่เคยทำสมัยเด็กๆ ฉันชอบทำอาหารจึงทำจนเป็นนิสัย เสียงใบมีดถูกับหินดังแซ่ก แซ่ก ในที่สุดก็มีน้ำสีดำเหนียวหนืดซึมออกมาจากหิน น้ำนี้จะทิ้งไม่ได้ ฉันทาน้ำลงบนใบมีดแล้วขยับใบมีดไปมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนใบมีดค่อยๆ คมขึ้น

วันนี้ฉันเข้ากะบ่าย ต้องไปทำงานตั้งแต่เที่ยงถึงสามทุ่มโฮมเซ็นเตอร์ซึ่งโฆษณาว่าเปิดตลอดปีไม่มีหยุด มีแม่บ้านมาทำงานพาร์ตไทม์กันชะเยอะ ช่วงสิ้นปีจึงหาคนลงกะไม่ได้ ฉันโสดและไม่ได้เป็นนักเรียน ใช้เวลาได้อิสระ จึงไม่แคล้วโดนยัดกะโหดๆ ให้โดนจับเข้ากะแทนกะทันทันยังมี วันนี้ก็โดนขอให้เข้าเต็มวันเช่นกันไม่ใช่เข้าแทนกะเช้า แต่ต้องทำงานตั้งแต่เช้ายันปิดร้าน พอฉันปฏิเสธไปว่าช่วงเช้ามีธุระหัวหน้าก็นิ่วหน้าใส่ ท่าทางว่าเขาผู้ชื่นชอบการดูหนัง

คงจะเครียดสะสมในช่วงนี้เพราะโดนแย่งเวลางานอดิเรก แต่เขาก็เป็นคนประเภทที่จะยิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วพูดเชิงหาพวกว่า "เป็นโสดไม่มีแฟน ก็ต้องทำงานได้สิ"

คนที่ทำให้เป็นแบบนี้คือฉันเอง ไม่กี่เดือนก่อน ช่วงวันหยุดโอบ้งบริษัทเก่าล้มละลาย และฉันก็เพิ่งเริ่มทำงานพาร์ตไทม์ใหม่ๆ ฉันอยากประจบหัวหน้าเลยยิ้มรับกะโหดๆ ด้วยความเต็มใจ จนผ่านไปสักพักน้องนักเรียนที่มาทำพาร์ตไทม์ก็เล่าให้ฟังว่าหัวหน้ายืนนินทากับพวกผู้ชายในที่สูบบุหรี่หลังร้าน บอกว่าฉันเป็น "เด็กสะดวกใช้" คนหนึ่งตอบว่า "อายุยี่สิบแปดแล้ว เรียกเด็กไม่ใหมาะมั้งครับ" "เรียกเจ๊ดีกว่า" พูดจบก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก น้องนักเรียนแนะนำว่า "พี่นางาโอะต้องปกป้องตัวเอง อย่าให้เขาดูถูกได้นะครับ" แล้วก็ชิงลาออกไปก่อนเข้าเดือนธันวาราวกับรู้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ฉันไม่มีงานอื่นทำ พอมีคนมาไหว้ขอร้องให้ช่วยเข้างานแทนเพราะลูกเป็นไข้ก็รู้สึกผิดที่จะปฏิเสธ มาทำแทนให้เสียอย่างนั้น ฉันเลือกจะปล่อยเรื่องราวให้ผ่านไปมากกว่าตีโพยตีพาย ปัจจุบันจึงยังเป็นสาวสะดวกใช้อยู่เช่นเคย หัวหน้าก็ตามตอแยไม่เว้นแต่ละวัน

แซ่ก แซ่ก ความคับแค้นใจผุดขึ้นมา หยาบกระด้าง ดำทะมึนเหมือนน้ำหินลับมีด ฉันเผลอเกร็งนิ้วที่กดมีดอยู่โดยไม่รู้ตัว ทั้งที่จริงแค่ถูใบมีดอย่างเดียวก็พอ ไม่ต้องออกแรงเพราะมันจะทำให้มุมองศาเปลี่ยน ฉันตรวจดูใบมีดแล้วถอนหายใจ ต้องเริ่มลับใหม่อีกรอบ

ฉันบอกหัวหน้าว่าตอนเช้ามีธุระเพราะไม่อยากทำตัวว่าง่ายเกินไป แต่จริงๆ ก็แค่รอรับพัสดุ ฉันไม่มีนัดเดทกับใครมาห้าปีแล้วอย่างที่

หัวหน้าอ่านออกนั่นแหละ

เสียงออดดัง

"สวัสดีค่ะ"

ฉันเปิดประตูโดยอัตโนมัติเพราะนึกว่าเป็นพัสดุที่รออยู่ อะพาร์ตเมนต์ที่ฉันอยู่เป็นตึกโครงเหล็กเก่าๆ ไม่มีระบบล็อกอัตโนมัติตรงทางเข้า แขกบุกขึ้นมาถึงหน้าประตูห้องได้เลย อินเตอร์คอมก็เสียอยู่

ประตูถูกดึงออกไปอีกฝั่งอย่างแรงทันทีที่แง้มเปิด ฉันตกใจรีบดึงประตูปิดแต่อีกฝ่ายสอดเท้าเข้ามาขวางประตูไว้

พูดอะไรไม่ออก

"เดี๋ยวๆ ฮัตสึกิ ฉันเอง โทโมยะไง"

ร่างกายหายเกร็งแวบหนึ่งเมื่อได้ยินเสียง เพราะโล่งใจว่าไม่มีอันตราย แต่พอสงบจิตสงบใจคิดดูก็พบว่าคนคนนี้ก็ไว้ใจไม่ได้อยู่ดี

สึฮาระ โทโมยะ เพื่อนร่วมรุ่นสมัยมหาวิทยาลัยและแฟนเก่า

ตามคาด โทโมยะเดินตัวปลิวเข้ามาในห้อง ก้าวเท้าไปถอดรองเท้าไป อะพาร์ตเมนต์ฉันมีเพียงห้องครัว ห้องนอนและห้องน้ำ เมื่อเข้าประตูมาด้านหน้าจะเป็นผนัง อีกฟากของผนังเป็นห้องน้ำ หากเรียงตามลำดับจะได้เป็นทางเข้า ห้องน้ำ ห้องซักล้างซึ่งแบ่งบริเวณเป็นห้องอาบน้ำและห้องครัวซึ่งอยู่ติดกัน โทโมยะเดินหลีกฉันซึ่งยืนหันหลังให้ผนังตรงทางเข้า ก้าวฉับๆ ตรงไปที่ครัว ตั้งแต่เลิกกันเขาไม่เคยมาห้องฉันแม้แต่ครั้งเดียวแต่กลับยังจำแปลนห้องได้

"ทำข้าวอะไรอยู่เหรอ ฉันกำลังหิวเลย"

โทโมยะเดินไปที่อ่างล้างจานต่อ

"อะไรเนี่ย อยู่ๆ ก็มาหาแล้วบอกว่าหิว"

"เห็นลับมีดไว้นี่นา ฮัตสึกิยังจริงจังกับการทำอาหารไม่เปลี่ยนเลยนะ"

เขากวาดสายตาอย่างรวดเร็วจากเตาแก๊สไปอ่างล้างจานและตู้เย็น หันไปมองเคาน์เตอร์ทำอาหารด้านหลัง ไล่ไปยันโต๊ะตัวเล็กซึ่งใช้เป็นโต๊ะกินข้าว

แม้จะหิว โทโมยะก็ไม่เปิดตู้เย็น แต่กลับหยิบมีดในอ่างล้างจานขึ้นมา

"มีดอะไรเนี่ย เรียวยาวเหมือนดาบเลย สุดยอด ใช้ฟันคนยังได้มั้งเนี่ย"

โทโมยะทำท่าฟันมีด โครงหน้าเขาได้รูปเหมือนนายแบบไม่ก็นักแสดง คงกำลังคิดละสิว่าตัวเองหล่อมาก ฉันระอาใจ เขาต่างหากที่ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย

"มีดแล่ปลานะ เอาไว้หั่นซาชิมิ ฉันว่าเธอเหมือนโจรมากกว่านักรบนะ วางเถอะ มันอันตราย"

ฉันวางมีดอเนกประสงค์ มีดปังตอและมีดแล่ปลาไว้ตรงอ่างล้างจาน มีดแล่ปลามีใบมีดยาวและบาง เล่มที่ฉันมียาวเกือบสามสิบเซนติเมตรก็จริง แต่มันก็ไม่ใช่ดาบสั้น

"มีซาชิมิเหรอ ดีจัง จะว่าไปเธอเคยทำให้ฉันกินตอนปีใหม่ก่อนเรียนจบนี่ ปลาตัวใหญ่มาก ใช่ปลาบุริรึเปล่านะ เธอแล่บางๆ เอามาทำซาชิมิ ซาบูซาบู แล้วก็ย่างเตาถ่านให้ฉันกินไง"

หกปีก่อน ฉันไม่ได้กลับบ้านช่วงปีใหม่ ที่บ้านเลยส่งปลาบุริ

ที่จับได้ตอนหน้าหนาวมาให้ทั้งตัว บ้านพ่อแม่ฉันอยู่ใกล้ท่าเรือประมง ปลาหลายชื่ออย่างปลาบุริ[1] จึงขาดไม่ได้ในช่วงเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง ตอนทำอาหารเลี้ยงปีใหม่ก็เอาปลาบุริมาย่างซอสเทริยากิกินกัน ปกติพ่อจะรับหน้าที่แล่ปลาตอนสิ้นปี แต่ฉันเองก็เรียนรู้วิธีมาเหมือนกัน มีดแล่ปลาที่โทโมยะถืออยู่เอาไว้ใช้ในขั้นตอนสุดท้าย หากใช้ใบมีดทั้งใบ ตั้งแต่ด้ามจนถึงปลายแล่เนื้อ จะทำให้เนื้อไม่เสียรูป เนื้อซาชิมิจะตั้งมุมสวยและรสชาติอร่อยผิดกับซาชิมิทั่วไป ไม่ใช่มีดที่จะเอามาเหวี่ยงเล่นขำๆ เลย

"โอ๊ย เจ็บ อะไรเนี่ย จับนิดเดียวก็บาดสิ"

โทโมยะปล่อยมีดร่วงลงพื้น อุตส่าห์ลับไว้ ทำแบบนี้มีดก็เสียคมหมดสิ ต้องลับใหม่อีกแล้ว

"มีดมันก็ต้องบาดได้สิ ถอยไป มีดนี้คนใช้ไม่เป็นไม่ควรจับ"

ฉันใช้ก้นเบียดโทโมยะเข้าไปยืนหน้าอ่างล้างจาน แล้วเก็บมีดทุกเล่มเข้าที่เก็บมีดตรงด้านหลังประตูตู้ใต้อ่าง

"มีธุระอะไร ฉันต้องไปทำงานแล้ว"

โทโมยะไม่ต้องไปทำงานหรือไง เมื่อวานสถานที่ราชการและบริษัทส่วนใหญ่เริ่มหยุดงานกันแล้ว แต่โทโมยะทำงานธนาคารจึงน่าจะต้องทำงานถึงวันก่อนวันสิ้นปี ซึ่งก็คือพรุ่งนี้

ฉันสงสัยแต่ไม่ได้ถามออกไป เดี๋ยวต้องคุยกันยืดยาว

"อย่าพูดอย่างนั้นซี มาคุยรำลึกความหลังกันเถอะ ชาบูปลาบุริ

---

[1] ปลาบุริ ชื่อเรียกจะเปลี่ยนไปตามขนาด 20 ซม. เรียกวากาชิ, 40 ซม. เรียกอินาดะ, 60 ซม. เรียกวาราสะ, 80 ซม. เรียกบุริ นอกจากนี้แต่ละภูมิภาคยังมีชื่อเรียกไม่เหมือนกันด้วย

ตอนนั้นอร่อยมากเลยเนอะ ช่วงนั้นเพื่อนๆ ในกลุ่มสัมมนาหางานประจำได้แล้ว เลยตัดสินใจทำงานพาร์ตไทม์หาเงิน ไม่กลับบ้านกลับช่องที่ต่างจังหวัดกันหมด แต่เพราะมีฮัตสึกิ ทุกคนเลยได้ลิ้มรสบรรยากาศสมเป็นช่วงปีใหม่หน่อย เธอน่ะเหมือนเป็นนางฟ้าเลย อ้อ มีพลาสเตอร์มั้ย"

โทโมยะเลียนิ้ว เปิดตู้เย็น เอาถ้วยสตูว์ซึ่งฉันคลุมพลาสติกไว้ กะจะอุ่นกินทีหลังไปใส่ไมโครเวฟ แล้วเดินเข้าไปในห้องนอน ถึงจะเรียกว่าห้องนอนก็มีแค่ทีวี ตู้ลิ้นชักซึ่งใช้แทนโต๊ะวางทีวี เตียง โต๊ะเตี้ย เป็นห้องพักสำหรับหนึ่งคนที่หาได้ทั่วไป โทโมยะทำท่าจะถือวิสาสะเปิดลิ้นชักตู้ลิ้นชัก ฉันจึงรีบวิ่งไล่ตามไปหยิบกล่องปฐมพยาบาลออกมาจากตู้เสื้อผ้าก่อน

"เอ้า ฉันให้ของขวัญ"

โทโมยะหยิบต้นคริสต์มาส[2] สีแดงออกมาจากถุงพลาสติกสีขาวที่ถือคู่กับกระเป๋าสีน้ำเงิน ต้นใหญ่ประมาณสองฝ่ามือ ใบสีแดงสด

"เห็นที่ร้านดอกไม้เลยนึกถึงฮัตสึกิขึ้นมา ฉันว่าเธอดูเหมาะกับดอกไม้ที่มีใบสวยๆ แบบนี้ดี"

"พ้นคริสต์มาสไปแล้วเพิ่งจะมาให้ต้นคริสต์มาสเนี่ยนะ มันแค่ลดราคาอยู่ใช่มั้ยล่ะ"

"พูดอะไรใจร้ายจัง ต้นคริสต์มาสไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย"

โทโมยะผุดรอยยิ้มอันคุ้นตา กลางใบหน้ายิ้มแย้มมีตาโตสองชั้น

---

[2] หรือต้นพอยน์เซตเทีย (Poinsettia)

หางตามีรอยย่นดูอ่อนโยน ราวกับจะบอกว่าตอนนี้ฉันก็ยังคิดถึงเธออยู่...

ไมโครเวฟส่งเสียงเตือนว่าอุ่นเสร็จแล้ว ฉันกลับมาได้สติ

เกือบไปๆ เราจะโดนหลอกไม่ได้ โทโมยะใช้ลูกไม้นี้ประจำ

"ไปหยิบให้หน่อย"

"ทำไมฉันต้องไปด้วย"

ฉันมองอย่างเข่นเขี้ยว โทโมยะจึงเดินไปหยิบเองพร้อมหยิบช้อนกลับมาด้วย เขาวางถ้วยสตูว์ท่าทางหนักลงบนโต๊ะเตี้ยดังตึงแล้วนั่งลง

"อื้ม อร่อย ข้าวฝีมืออัตสึกิอร่อยสุดละ"

"ถ้าไม่มีธุระอะไรก็กลับไปเถอะ ลืมแล้วเหรอ เธอนอกใจไปจีบเพื่อนฉันตอนปาร์ตี้ปีใหม่ที่เธอพูดถึงเมื่อกี้ไงล่ะ วันนั้นเป็นวันแรกสินะ หลังจากนั้นฉันก็โดนสวมเขาอยู่เกือบปี"

"ไม่ใช่สักหน่อย ฉันแค่ช่วยปฐมพยาบาลคานะเอง ใครจะไปนึกว่าจะมีคนเห็นปลาเส้นเป็นลมด้วย"

ฉันคบกับโทโมยะตั้งแต่ปี 4 จนถึงช่วงสิ้นปีหลังเรียนจบ ฉันภูมิใจที่มีแฟนหน้าตาดี แต่ก็ต้องแลกกับการมีคู่แข่งมากมาย เขาแอบนอกใจฉันหลายครั้งและยิ้มกลบเกลื่อนทุกครั้ง ไม่รู้ว่าตอนนอกใจครั้งสุดท้ายเขาดันคิดจริงจังขึ้นมาหรือคานะไม่ยอมตัดใจ ฉันเลยต้องเสียทั้งเพื่อนและคนรักไปพร้อมกัน

"แล้วคานะล่ะ"

"ป่านนี้ยังกินได้แต่ปลาหั่นชิ้นอยู่เลย จำได้มั้ย คานะเคยเล่าว่าสมัยเด็กๆ คุณตาพาไปร้านอาหารหรูร้านหนึ่ง คานะกลัวหัวปลากะพง

เลยเอาผักประดับมาปิดไว้ แต่จังหวะที่ผักหล่นดันไปสบตากับปลาเข้าพอดี จากนั้นมาคานะก็กลัวปลาที่มีหัวกับหางไปเลย”

จำได้สิ ฉันยังนึกว่าคานะพูดเล่นอยู่เลย นึกว่าลูกคุณหนูอย่างคานะแค่พูดโอเวอร์ จนกระทั่งวันนั้น คานะเห็นฉันแล่ปลาบุริแล้วเกิดอาการแพนิค ฉันจึงรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ โทโมยะใช้คำพูดให้เบาว่าเป็นลม แต่พอคานะมองตาปลาเธอก็กรีดร้องเสียงหลง วิ่งวุ่นไปทั่วห้อง ขว้างทุกอย่างที่ขวางหน้าแล้วหมดสติไป ห้องพินาศแถมเสียงดังจนคนข้างห้องต้องมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“ฉันหมายถึงเธอทิ้งคานะไว้แล้วมาทำอะไรที่นี่ คงไม่ได้จะมากินสตูว์หรอกใช่มั้ย”

“อื้ม อร่อยมากเลย กินจนหมดหยดสุดท้าย รสชาติช่างตราตรึงจิตใจ ขอบคุณคร้าบ”

“ตอบคำถามมาซิ”

“เลิกกันแล้ว”

“...หา”

“ฉันเลยมาหาฮัตสึกิไง ฉันยังลืมฮัตสึกิไม่ได้ ไม่มีเหตุผลอื่นหรอก”

โทโมยะหรี่ตาลงอย่างอ่อนโยน มองหน้าฉันนิ่ง ...เลิกกันแล้ว จริงๆ เหรอ

“อยากได้น้ำจัง ลิ้นพองน่ะ”

ฉันกลัวว่าถ้าปล่อยให้เขาจ้องต่อจะเผลอลืมตัว จึงเดินมาที่ครัวเปิดน้ำเสียงดังซู่ซ่าแล้วเหม่อมองสายน้ำ น้ำ ฉันก็หิวน้ำเหมือนกัน

ฉันดื่มไปอึกหนึ่งก่อนจะถือแก้วกลับไปหาโทโมยะ เขานั่งยืดหลัง

ตรงผิดปกติ

"โทโมยะ?"

"ขอบคุณนะ ขอโทษที อยู่ๆ ก็มา เธอต้องไปทำงานใช่มั้ย ไว้คราวหน้าค่อยหาเวลาเจอกันสบายๆ เถอะ เดี๋ยวฉันเลี้ยงเอง"

โทโมยะกอดกระเป๋าที่เอามา ตั้งท่าจะลุกขึ้น

รู้สึกเอะใจเลยรีบกวาดตามองรอบตัว เห็นกระเป๋าตัวเองที่วางพิงไว้ข้างเตียง วางราบอยู่กับพื้น

ฉันผลักโทโมยะ เขาเสียหลักเข่าทรุดลงที่เดิมแต่ยังไม่ยอมปล่อยมือจากกระเป๋าตัวเอง

ฉันฉวยโอกาสนี้แย่งกระเป๋ามาจากเขา คว้าเทของข้างในออกมาก่อนจะโดนแย่งคืนไปได้ สิ่งที่ร่วงออกมาคือกระเป๋าสตางค์ของฉัน มีบัตรเอทีเอ็มด้วย บัตรนี้เป็นของบัญชีที่โทโมยะเคยขอให้ช่วยเปิดทำยอดตอนเขาเพิ่งเข้าทำงานธนาคารใหม่ๆ... แย่ละ ไม่ได้เปลี่ยนรหัสบัตร รหัสนี้โทโมยะรู้ซะด้วย

"ทำอะไร"

"ปะ เปล่า แค่อยากขอยืมนิดหน่อย"

"ยืมเหรอ โทโมยะทำงานธนาคาร จะมาขอยืมจากฉันที่ทำงานพาร์ตไทม์โฮมเซ็นเตอร์จนๆ เนี่ยนะ"

"โฮมเซ็นเตอร์อะไร ฮัตสึกิได้งานที่บริษัทผลิตอะไรสักอย่างไม่ใช่เหรอ"

"ล้มละลายไปแล้ว"

"ฮะ จริงเหรอ แย่เลยสิ แล้วเธอทำงานอยู่โฮมเซ็นเตอร์

ที่ไหนล่ะ”

โทโมยะทำท่าตกใจเกินเหตุ

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่อง เธอมาบ้านฉันเพื่อจะมาขโมยของจริงๆ เหรอ”

“...ฉันต้องใช้เงิน ชักหน้าไม่ถึงหลัง”

“ฉันก็ต้องใช้เหมือนกัน พาร์ตไทม์ยิ่งได้เงินน้อยอยู่ แค่เอาตัวรอดได้ไปวันๆ เอง ไม่เหลือพอให้ใครยืมหรอก ถ้ามีปัญหาเรื่องเงินก็บอกคานะสิ คานะเขารวยไม่ใช่เหรอ”

“ก็บอกแล้วไงว่าเลิกกันแล้ว คนที่ฉันพึ่งได้มีแค่ฮัตสึกินี่แหละนะ ฮัตสึกิ ...ฮัตสึกิ”

โทโมยะคว้าแขนฉันดึงเข้าไปกอด

“อย่า โทโมยะ ปล่อย”

ริมฝีปากถูกประกบ ลิ้นสอดเข้ามา นิ้วไล่จากต้นคอลงไปกลางแผ่นหลัง เขาเคยใช้วิธีนี้กลบเกลื่อนเรื่องนอกใจหากรอยยิ้มอันแสนภาคภูมิใช้ไม่ได้ผล พลางกระซิบว่าคนที่ฉันรักจริงๆ คือฮัตสึกิต่างหาก

รสหวานอมเปรี้ยวดันขึ้นมาด้านในจมูก ความทรงจำย้อนกลับคืนมา ฉันรู้ดีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ ตัวเองจะยกโทษให้โทโมยะน่ะสิ

ไม่ได้ ต้องหยุดไว้แค่นี้ ถึงเลิกกับคานะแล้วโทโมยะก็จะทำผิดซ้ำแบบเดิมอยู่ดี ฉันเข็ดแล้วไม่ใช่เหรอ ...เมื่อกี้เขาหยิบมีดขึ้นมาเล่น พยายามจะค้นลิ้นชัก พยายามทำให้ฉันออกไปนอกห้องนอนเพื่ออะไร

แซ่ก แซ่ก น้ำหินลับมีดสีดำผุดขึ้นมาในใจ

สาวสะดวกใช้ โทโมยะก็เห็นฉันเป็นแบบนั้นอีกคนสินะ

ฉันยืดแขนขวาจนสุด มือชนกับของแข็งบางอย่างบนโต๊ะเตี้ยปลายนิ้วลื่น ถ้วยสตูว์นั่นเอง

ฉันจับถ้วยไว้มั่นแล้วฟาดโทโมยะ

งานกะบ่ายเริ่มตั้งแต่เที่ยงถึงสามทุ่ม ถึงแม้จะเล็กน้อยแต่ก็มีเวลาพักให้ ฉันตัดสินใจถอดเครื่องแบบโฮมเซ็นเตอร์ออกแล้วใช้เวลาสั้นๆ นั้นเลือกซื้อของ

"คุณนางาโอะ นั่นมีดแล่ปลาใช่มั้ย จะเอาไปทำอะไรเหรอ"

หัวหน้ายืนเฝ้าแคชเชียร์อยู่

"...ก็เอาไปแล่ปลาน่ะสิคะ อันที่บ้านขึ้นสนิมหมดแล้ว"

"เธอแล่เป็นด้วยเหรอ เก่งจัง แม่ฉันยังต้องให้พนักงานที่ซูเปอร์แล่ให้เลย"

หัวหน้าอายุประมาณสามสิบปลายๆ คุณแม่ก็น่าจะอายุประมาณหกสิบแล้ว เท่าที่เห็นจากแม่บ้านที่มาทำพาร์ตไทม์ที่นี่ คนในเมืองใหญ่น่าจะทำแบบนั้นกันหมด

"บ้านเกิดฉันอยู่ใกล้ท่าเรือประมง แล่ปลากันเองเป็นปกติอยู่แล้วค่ะ"

ฉันตั้งใจจะรีบกลับไปออฟฟิศซึ่งวางเครื่องแบบทิ้งไว้ แต่พนักงานแคชเชียร์อีกคนเพิ่งพักเสร็จและเข้ามาเปลี่ยนกะพอดี หัวหน้าจึงเดินออกมาจากแคชเชียร์ด้วย

"ช่วงปีใหม่ ถ้าดูข่าวประมูลปลารอบแรกของปี จะเห็นร้านซูชิมาแย่งกันประมูลทูน่าใช่มั้ยล่ะ แบบนั้นเธอแล่ได้รึเปล่า"

"ทูน่าเหรอคะ ใหญ่ไปค่ะ"

"มันแล่ไม่เหมือนกันเหรอ"

"ถ้าพื้นฐานก็เหมือนกันค่ะ"

ฉันเอามีดที่ซื้อมาใส่ลงไปในถุงผ้าแล้วหันหลังออกเดินพยายามจบบทสนทนา แต่ปรากฏว่าหัวหน้าเดินตามมาด้วย

"เขาแล่กันยังไงเหรอ"

"ยังไงเหรอคะ... ก่อนอื่นก็ตัดหัว ควักเครื่องในออก แล้วก็เฉือนแบ่งเป็นสามส่วนแค่นั้นเอง"

"แบ่งเป็นสามส่วนคือแบ่งยังไง"

"เสียบมีดเข้าไประหว่างเนื้อกับก้างแล้วปาดออกค่ะ จะได้เป็นสามส่วนคือเนื้อ ก้าง แล้วก็เนื้อ"

"ส่วนเนื้อคือส่วนที่เขาเอามาทำซาชิมิใช่มั้ย"

"ค่ะ แต่ต้องเอามาหั่นเพิ่มต่ออีกหน่อย"

วันนี้มันอะไรกัน มีแต่คนถามเรื่องซาชิมิ ซาชิมิ น่ารำคาญ

"แล้วแล่คนได้มั้ย"

"คะ?"

ฉันถึงกับต้องหันหน้ากลับมาเมื่อได้ยินคำถามของหัวหน้า

"เฮ้ยๆ ไม่ต้องทำหน้าซีเรียสอย่างนั้น ฉันแค่นึกถึงฉากในหนังสยองขวัญเอง"

หัวหน้าปรายตาไปยังมุมอุปกรณ์ตกแต่งตู้ปลาด้านหน้าออฟฟิศ

หนังที่หัวหน้าชอบดูคือแนวสยองขวัญเองรึ

"ไม่เคยแล่ เลยไม่รู้ค่ะ"

"โอ๊ย แค่ถามเล่นๆ"

"ฉันเกลียดหนังสยองขวัญค่ะ"

ฉันเร่งฝีเท้า

ใช้เวลาจัดชั้นวางของและเตรียมสินค้าสำหรับพรุ่งนี้นานเกินคาด กว่าจะกลับมาถึงห้องก็ปาเข้าไปห้าทุ่มแล้ว พรุ่งนี้ต้องเข้ากะเช้าต่อ แต่ยังไงก็ต้องจัดการให้เสร็จภายในคืนนี้

ฉันหยิบมีดแล่ปลาที่เพิ่งซื้อออกมา คงไม่จำเป็นต้องลับใหม่ แต่ก็เทน้ำใส่ถาดแล้วเอาหินลับมีดแช่ไว้ เผื่อใบมีดเกิดทื่อขึ้นมากลางคัน

ฉันเข้าไปในห้องซักล้าง ถอดถุงน่องแล้วเปิดประตูพับห้องอาบน้ำ ตั้งท่าจะก้าวเข้าไป ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ายังเตรียมตัวไม่พร้อมจึงกลับไปที่ครัวอีกรอบ หยิบก้อนกระดาษหนังสือพิมพ์ในกล่องพัสดุซึ่งใช้แทนวัสดุกันกระแทกออกมาคลี่ พับกล่องพัสดุเก็บแล้วหยิบกระดาษหนังสือพิมพ์กับถุงพลาสติกทั้งหมดที่เก็บไว้เข้าไปในห้องอาบน้ำ เศษดินหล่นออกมาจากถุงใบหนึ่ง คงเป็นถุงที่โทโมยะใช้ใส่ต้นคริสต์มาสมา ฉันเดาะลิ้นอย่างลืมตัว

จะเริ่มละนะ ฉันม้วนแขนเสื้อขึ้น

มีเสียงออดดัง

ฉันกะจะไม่สนใจ ดึกป่านนี้แล้ว แกล้งทำเป็นไม่อยู่ก็ได้

แต่เสียงออดก็ดังอย่างดื้อด้านเป็นครั้งที่สองและครั้งที่สาม

หน้าต่างห้องครัวอยู่ติดกับทางเดินหน้าห้อง คงเห็นไฟติดอยู่เลยมาหาละมั้ง คนในอะพาร์ตเมนต์รึเปล่านะ

เสียงออดดังไม่หยุดเสียที ขืนยังดังต่อห้องข้างๆ คงได้ด่าว่าหนวกหูแน่ ฉันออกจากห้องอาบน้ำอย่างไม่มีทางเลือก

มีผู้หญิงยืนอยู่อีกฟากของตาแมว ก้มมองมือถือในมืออยู่ ผมม้าบังมองไม่เห็นหน้า ใส่เสื้อโค้ตสีขาวดูดีมีชาติตระกูล ฉันเปิดประตูเพราะดูไม่น่าสงสัยอะไร คราวนี้ไม่ลืมคล้องโซ่ไว้ด้วย

"ไม่ได้เจอตั้งนาน! สบายดีมั้ย"

คานะส่งยิ้มให้จากประตูที่แง้มอยู่ เธอเป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยและเป็นคนที่แย่งโทโมยะไป

ฉันปิดประตูทันที

"เดี๋ยวๆ อย่าเพิ่งปิดสิ"

ดูท่าอีกฝ่ายจะจับลูกบิดประตูอีกฝั่งไว้ ศึกชักเย่อเริ่มต้นขึ้น

"เธอมีธุระอะไร"

"เรื่องนี้เราคุยกันหน้าประตูไม่ได้หรอก เปิดเถอะ ขอเข้าหน่อยน้า!"

เสียงคานะดังก้องไปทั่วทางเดินอะพาร์ตเมนต์

โอ๊ย จะบ้าตาย

"...ถ้าไม่ปิดก่อนฉันก็ถอดตัวล็อกไม่ได้สิ"

"ต้องรีบเปิดนะ โอเคนะ"

พอฉันปิดประตู ปลดโซ่ออก คานะก็เปิดประตูออกเต็มแรง

"อูยหนาว ตัวจะแข็งแล้ว"

"เดี๋ยวเถอะ อย่าเดินเข้าไปเองสิ"

คานะตัวค่อนข้างเล็กจึงลอดใต้แขนฉันที่ยื่นออกไปขวางได้สบาย เธอเดินตรงไปที่ครัวแบบไร้ซึ่งความเกรงใจ ไม่ทันไรก็เปิดประตูกระจกกั้นห้องนอนแล้วเดินเข้าไป ฉันไล่ตาม

"ทำไมไม่เปิดฮีตเตอร์ล่ะ รีโมทอยู่ไหน"

"กำลังประหยัดไฟน่ะ แค่นี้ไม่หนาวหรอก ห้องฉันอยู่ชั้นสามตึกมีสี่ชั้น ความร้อนหนีไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว"

"ถุงเท้าก็ไม่ใส่ด้วยเหรอ สุดยอด อ๊ะ เจอแล้วๆ"

คานะหยิบรีโมทบนตู้ลิ้นชักซึ่งใช้วางทีวี กดสวิตช์เปิดฮีตเตอร์เร่งอุณหภูมิให้สูงขึ้น

"นี่ เปิดจนอุ่นขนาดนั้นก็แย่สิ"

"มันแย่ตรงไหนเหรอ ค่าไฟไม่น่าจะถึงพันเยนด้วยซ้ำ ฉันจ่ายเงินให้ก็ได้ มันหนาวจริงๆ นะ ตัวเย็นหมดแล้วเนี่ย ขอน้ำอะไรอุ่นๆ หน่อยสิ จะกาแฟหรือชาก็ได้"

คานะบ่นหนาวแต่มือก็ยังปลดกระดุมเสื้อโค้ต คิดจะอยู่ยาวเหรอ ล้อเล่นน่า

หลังถอดโค้ต คานะเดินวนไปวนมา คงพยายามหาจุดที่โดนลมจากฮีตเตอร์

"โอ๊ย!"

คานะชักเท้าซ้ายขึ้น

"อูย อะไรเนี่ย จานเหรอ"

คานะหยิบอะไรบางอย่างสีขาวขึ้นมา

เศษกระเบื้อง เศษถ้วยสตูว์ที่ใช้ทุบโทโมยะ

"...เลือด?"

คานะมองเศษกระเบื้องในมือแล้วเอ่ยพึมพำ สีน้ำตาลแดงติดอยู่ตรงปลายเศษชิ้นส่วนสีขาว

อย่าบอกนะว่าเลือดโทโมยะ

"โอย ใช่จริงด้วย แง เท้าโดนบาด"

คานะยืนด้วยเท้าข้างขวา ยกฝ่าเท้าซ้ายขึ้นมาดูแล้วขมวดคิ้ว เลือดจากเท้าของคานะนั่นเอง

"โทษที ฉันทำจานแตกน่ะ กวาดไปแล้วแต่สงสัยจะไม่หมด"

"อันตรายจัง ยาใส่แผลอยู่ไหนเหรอ"

คานะไม่แม้แต่จะมองกล่องปฐมพยาบาลซึ่งยังวางอยู่บนตู้ลิ้นชัก แต่กลับไล่เปิดลิ้นชักแทน

"ไม่ต้อง กล่องปฐมพยาบาลอยู่บนตู้ต่างหาก ข้างๆ รีโมทที่เธอหยิบเมื่อกี้ไง!"

"อ้าวเหรอ ไม่ทันมอง นั่นสีเนอะ กล่องปฐมพยาบาลต้องวางไว้ข้างนอกสีถึงจะถูก"

ลืมเก็บต่างหาก นี่มันอะไรกัน อยู่ๆ สองคนนี้ก็มาหา ทำตัวเองเป็นแผลแล้วเปิดลิ้นชักชาวบ้านตามใจชอบ อย่าบอกนะว่าคานะจะมายืมเงินเหมือนกัน

บ้านคานะอยู่ในย่านเด็นเอ็นโจฟุ[3] ด้านในรั้วบ้านมีสวนขนาดใหญ่ รวยถึงขนาดมีบ้านพักตากอากาศที่คารุอิซาวะ[4] คานะทำงานอยู่ที่ร้าน

---

[3] ย่านคนรวยในโตเกียว

[4] เมืองรีสอร์ตตากอากาศที่คนญี่ปุ่นนิยมไปเที่ยว อยู่ในจังหวัดนางาโนะ

ขายอัญมณีของคุณตา น่าจะได้เป็นผู้จัดการร้านสาขากินซ่าหรือที่ไหนสักที่นี่แหละ ตอนนี้คานะก็ยังใช้กระเป๋าแบรนด์เนม ใส่เสื้อโค้ตซึ่งน่าจะทำจากผ้าแคชเมียร์ ไม่น่าจะมาขอเงินฉันที่ทำงานพาร์ตไทม์ในโฮมเซ็นเตอร์ ไม่สิ ต่อให้คานะไม่รู้และคิดว่าฉันยังทำงานบริษัทเดิมหลังเรียนจบ คานะก็ไม่น่าขอเงินฉันอยู่ดี

"นี่ๆ มีถุงน่องที่ยังไม่ใช้มั้ย เดี๋ยวฉันจ่ายตังค์ให้"

คานะถามพลางดูแผลตรงเท้า คงไม่คิดจะไปซื้อที่ร้านสะดวกซื้อสินะ

คานะใส่ถุงน่องคู่ใหม่ ดื่มชาที่ฉันชงให้อย่างเสียมิได้แล้วถอนหายใจเหมือนเริ่มสงบสติอารมณ์ได้บ้าง ใส่ชนเสื้อโค้ตเธอหยิบไม้แขวนมาใส่และเอาไปแขวนไว้กับตะขอตรงผนังเอง

"จะคุยเรื่องอะไรเหรอ มันดึกแล้วนะ"

ถามจบ คานะก็ตอบอื้มเสียงเซื่องซึม

"โทโมยะมาหารึเปล่า"

ฉันหลบตาอย่างลืมตัว หันไปเห็นต้นคริสต์มาสที่โทโมยะเอามาให้พอดี จิตใจสั่นไหวเมื่อเห็นใบไม้สีแดง เราจะปล่อยให้ความแตกไม่ได้ ขืนคุยเรื่องจะยาว

"มารึเปล่า"

"ปะ เปล่า ไม่ได้มานี่"

"โทโมยะหายตัวไป ฉันตามหาอยู่"

คานะมองฉันอย่างมีนัยยะ

"อะไร ฉันตัดขาดกับโทโมยะมาตั้งห้าปีแล้วนะ ก็คานะเอง นั่นแหละที่แย่งเขาไป"

"...นี่ผูกใจเจ็บฉันเหรอ"

เสียงคานะสั่นเครือ ยังไม่เลิกกับคานะจริงๆ ด้วย อีตาโทโมยะ

"ปะ เปล่า! อ่า ยังไงดีล่ะ ตอนนั้นฉันก็โกรธจริงๆ นั่นแหละ แต่ตอนนี้ไม่แล้ว ดีแล้วล่ะที่เลิกกันไป"

"จริงเหรอ"

"จริงสิ โทโมยะเขาเจ้าชู้นี่นา ฉันทึ่งจนเหนื่อยแล้ว คานะล่ะไม่เจออะไรบ้างเหรอ"

"เขาไม่ยอมบอกฉัน แต่มีแหละ...คิดว่านะ อืม นั่นสิ หรือเขาจะไปหากิ๊ก"

"ใช่แน่ๆ ลองไปหาดูสิ"

ช่วยกลับๆ ไปสักทีเถอะ ฉันยิ้มให้คานะเพื่อไม่ให้ดูน่าสงสัย

"ฉันไม่รู้นี่นาว่ากิ๊กเขาเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน"

"...อ้อ"

"ถึงได้มาที่นี่ไง"

"นี่ ตรรกะเธอเพี้ยนนะ เมื่อกี้ฉันบอกแล้วไง ตั้งแต่เลิกกันฉันก็ไม่ได้ติดต่อกับโทโมยะเลย เราไม่ได้เป็นอะไรกัน เธอเข้าใจผิดแล้ว"

สีแดงของต้นคริสต์มาสวูบไหวผ่านหางตาราวกับจะติเตียนคำโกหกของฉัน ต้นไม้ลดราคาที่ซื้อมาแค่เพื่อจะเอาใจฉัน รู้งี้เอาออกไปวางนอกระเบียงเสียก็ดี ไม่น่าคิดเลยว่าน่าสงสาร กลัวอยู่ข้างนอกแล้วจะหนาว

"เข้าใจผิดเหรอ"

"ก็ใช่น่ะสิ"

"ฉันไปตามหาโทโมยะหลายที่ละนะ แต่ยังไม่เจอเลย"

"...เขาอาจกลับไปที่บ้านเขาแล้วก็ได้นะ"

"ยังไม่กลับหรอก บ้านเขาก็บ้านฉันนี่แหละ"

น้ำตาร่วงเผาะๆ ออกมาจากตาคานะ

"เอ๊ะ พวกเธอแต่งงานกันแล้วเหรอ"

"ยัง โทโมยะแค่มาพักอยู่คอนโดฉัน ฉันคิดว่าควรแยกออกมาอยู่เองเลยฝากแม่ให้คุณตาดูแล เอ๊ะ หรือกลับกันนะ ต้องฝากคุณตาให้แม่ดูแลรึเปล่า เอาเป็นว่าฉันย้ายออกมาอยู่คนเดียวเมื่อปีที่แล้วน่ะ"

ไม่ได้ย้ายออกมาอยู่สองคนหรอกเหรอ

แต่ถ้าถามเรื่องคงยาวเลยล้มเลิก ฉันคงไม่สบอารมณ์ด้วยถ้าโดนคิดว่าป่านนี้แล้วยังหึงอยู่

"หลังจากนั้นก็มีเรื่องนู้นนี่ โทโมยะเลยย้ายมาอยู่ด้วยกัน คอนโดฉันมีคนเฝ้าประตู ถ้าโทโมยะกลับมาเขาน่าจะบอกแล้ว โทรศัพท์ก็โทรไม่ติด อีกอย่าง ...เขาขนของออกไปด้วยน่ะ"

คานะขยับเข้ามาเกาะฉันไว้

ขนของเหรอ ที่โทโมยะเอามามีแค่กระเป๋าขนาดใส่เอกสารเองนะ

ฉันนึกย้อนอย่างเย็นใจ

อาจจะผิดต่อคานะที่ร้องไห้อยู่ แต่ฉันเห็นใจเธอไม่ลงจริงๆ แย่งผู้ชายเพื่อน หายตัวไปไม่เคยติดต่อมา พอห้าปีผ่านไปก็ยังมาสงสัยกันคิดว่าฉันเป็นตัวอะไร

"...ขอโทษนะ น้ำมูกเลอะ"

คานะสูดน้ำมูกแล้วถอยห่างจากฉัน ใจฉันอยากจะด่า แต่อีกใจก็อยากรีบ ๆ ไล่กลับเลยทำท่าพยักหน้าเหมือนไม่ใส่ใจ

"ไม่เป็นไร ๆ ไม่รีบกลับเหรอ รถไฟจะหมดแล้วนะ"

"ฮัตสึกิยังไม่แต่งงานเหรอ"

ฉันชักจะหมดความอดทน เสียงแข็งขึ้นมาจนตัวเองยังรู้สึกได้

"ก็เห็นชัด ๆ ว่าอยู่คนเดียว ดูเหมือนมีผู้ชายอยู่บ้างมั้ยล่ะ"

สายตาเหลือบเห็นต้นคริสต์มาส ฉันเบือนหน้าหนี

"พ่อแม่ไม่พูดอะไรบ้างเหรอ บ้านเธออยู่ไกลด้วยนี่"

"พูดสิ แถวบ้านฉันคนแต่งงานกันแล้วกว่าโตเกียว เพื่อนที่ยังอยู่ต่างจังหวัดแต่งงานกันเกือบหมดแล้ว"

ฉันเพิ่งโดนบ่นทางโทรศัพท์มา หนูคนนั้นคลอดลูกคนที่สองแล้ว หนูคนโน้นแต่งงานแล้ว หย่าแล้ว แล้วก็แต่งงานอีกรอบแล้ว แล้วดูลูกสิ ลูกพี่ลูกน้องที่อ่อนกว่าห้าปีก็เพิ่งจัดงานแต่งงานเพราะตั้งท้อง ฝ่ายชายเป็นลูกคนใหญ่คนโตในสหกรณ์ประมง พิธีแต่งก็รอจนครรภ์เริ่มเข้าที่เข้าทางแล้วค่อยจัด ในงานเสิร์ฟอาหารท้องถิ่นแบบจัดเต็ม

ฉันไม่ได้เล่าเพราะกลัวเล่าแล้วจะยาว แต่คานะก็ทำท่าดีด๊าบอกว่าใช่เลย ๆ

"บ้านฉันเหมือนกัน บอกว่าอยู่โตเกียวไม่ได้แปลว่าต้องแต่งงานช้าลงสักหน่อย มันแล้วแต่ธรรมเนียมบ้านใครบ้านมันต่างหาก แม่ฉันบอกว่าแม่คลอดหนูตอนอายุยี่สิบห้า แว้งแซงก์กองนะจ๊ะ[5] แล้วมาสั่ง

[5] vingt cinq ans ภาษาฝรั่งเศส แปลว่าอายุยี่สิบห้าปี

ฉันว่าห้ามเกินสามสิบเด็ดขาด ทีแม่เองยังแต่งแล้วหย่าเลย"

"คุณตา" คือพ่อของแม่คานะ เปิดร้านขายอัญมณีจนประสบความสำเร็จภายในรุ่นเดียว ตอนนี้ออกโฆษณาทีวีด้วย พูดย้ำนามสกุลตัวเองที่เป็นชื่อร้านว่าชิราคุระ ชิราคุระ คุณแม่คานะหย่าตั้งแต่คานะยังไม่ขึ้นชั้นประถมและเห็นว่าตัวเองเหมาะจะทำธุรกิจมากกว่าจึงครองตัวเป็นโสดมาตลอด คานะถูกเลี้ยงดูดั่งไข่ในหิน เข้าเรียนโรงเรียนลูกคุณหนูแต่สอบเข้ามหาวิทยาลัยหญิงล้วนในเครือไม่ติด จึงมาเรียนคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมดาแทนเพื่อสืบทอดกิจการที่บ้าน

คำว่าธรรมเนียมของบ้านอาจฟังดูยิ่งใหญ่ แต่บ้านคานะคงอยากให้คนในครอบครัวดูแลกิจการให้มั่นคง บริหารธุรกิจให้แกร่งดังหินผา การแต่งงานก็เป็นไปเพื่อการนั้น

"ตอนแรก ทั้งคุณตาทั้งแม่ก็ชอบโทโมยะนะ"

คานะยิ้มเศร้า ๆ

"โทโมยะถึงกับลาออกจากธนาคารเพื่อมาเรียนรู้กิจการที่บ้าน"

"เอ๊ะ ลาออกเหรอ"

เผลอถามออกไปจนได้ทั้งที่อยากให้กลับเร็ว ๆ โทโมยะไม่เห็นพูดถึงเรื่องนี้เลย

"เขาช่วยออกไอเดียเยอะแยะแต่ไม่มีอันไหนเข้าท่าสักอัน คุณตาก็เริ่มจะอารมณ์เสีย สุดท้ายโทโมยะเลยไปเปิดร้านไอติม คงตั้งใจจะกู้หน้าตัวเอง"

"มาถึงก็ขายของกินเลยเหรอ"

"ไม่ใช่ ๆ ขอโทษนะ ฉันเล่าข้ามไป จริง ๆ มันมีเรื่องก่อนหน้านั้น

最後のページをめくるまで

ความสัมพันธ์บิดเบี้ยวเป็นต้นเหตุแห่งความดำมืดในจิตใจของมนุษย์
ปลายทางแห่งความมืดมิดนั้นคืออะไร
ติดตามกันได้ใน...หน้าสุดท้าย
ของเรื่องสั้นทั้ง 5 เรื่อง

1 สาวสะดวกใช้

แฟนเก่าที่เลิกกันไปแล้วห้าปีของฮัตสึกิ
บุกมาหาถึงห้องด้วยเจตนาบางอย่าง
เพราะสิ่งที่เขาปกปิดอยู่
ทำให้เธอรู้สึกเหมือน
ถูกหลอกใช้อีกครั้ง
จึงคว้าถ้วยใกล้มือขึ้นมา....

2 เมื่อกลายเป็นกระดูก

แค่ทำตัวให้ไม่น่าสงสัย
จนผ่านงานเผาศพนี้ไปได้
หลักฐานที่เขาฆ่าภรรยา
ก็จะกลายเป็นเถ้าถ่าน...

3 สังเวยแค่สักคน

เรียว เด็กในแก๊งต้มตุ๋น
ได้ช่วยชายชรา
ที่รู้จักกันโดยบังเอิญ
จากการถูกหลอกต้ม
แต่นั่นกลับกลายเป็น
จุดเริ่มต้นแห่งหายนะ
ของเขา...

4 ควบคุมไม่ดี

มาจิได้พบกับชิโรตะ
หญิงสาวผู้บอกให้เธอ
หย่ากับสามีเร็ว ๆ
แต่ในขณะที่ความสัมพันธ์
กำลังสั่นคลอน
สามีของเธอก็หายตัวไป....

5 ให้พระเจ้าแก้แค้น

เมื่อลูกชายถูกรถชนเสียชีวิต
แต่ผู้ที่ออกมามอบตัว
น่าจะเป็นเพียงแค่แพะรับบาป
คาโฮะจึงวางแผนแก้แค้น
คนร้ายตัวจริง...

Bht 285.-
ISBN 978-616-515-842-8
9 786165 158428
NF-048 นวนิยาย